

[J. O. Krag.]

gen til åbne forhandlinger, hvori også erhvervene og arbejdsmarkedets organisationer skulle deltage, om hele den økonomiske krisesituation. Jeg tilbød forhandlinger, men blev afvist af regeringen, blev afvist af statsministeren. Der var ikke noget at forhandle om. Nu erkender regeringen, at der er så store skævheder, at der skal gribes ind. Derfor kommer regeringen med buketten — det er regeringens tredje kriseindgreb i løbet af mindre end 2 år, — men havde det så ikke været klogere, om man havde sagt ja i september måned? Så havde vi måske allerede været færdige med noget i dag. Nu kommer man med en omfattende buket på godt og ondt, som først vil kunne være gennemført et stykke hen i 1970. Jeg tror, det havde været klogere, om man dengang havde taget imod socialdemokratiets forhandlingstilbud.

Og nu kommer vi til boligproblemerne, hvor hr. Helge Nielsen allerede i sin replik har gjort boligministeren opmærksom på, at hans tale indeholdt mange positive tilbud til regeringen om samarbejde. Vi vil som en af vore forudsætninger have sikret, at den rentesikringsordning, der gør et socialt byggeri af en passende størrelse mulig, skal fortsættes ud over 1974. Vi vil have, at boligsikringsordningen, der gør det muligt for familier med lav indkomst og mange børn at bo hæderligt, skal føres à jour, at den skal forbedres i forhold til prisudvikling og indkomstudvikling, og vi vil, at det sociale lejlighedsbyggeri, der jo spiller en meget stor rolle, gradvis skal sættes i vejret. Det er rigtigt, at vi foreløbig har sagt 18.000 lejligheder, men det er også rigtigt, at jeg i fjernsynet har antydnet, at man på længere sigt må op på 20.000 lejligheder. Det er jo ganske enkle punkter. Enhver må da kunne forstå, at vil man have socialdemokratiet med i boligforhandlinger og med i et boligforlig, må man også tage hensyn til socialdemokratiets synspunkter.

Jeg blev ærlig talt skuffet over, at boligministeren lidt hånligt omtalte rentesikringsordningen som tilskud til mursten. Det er da skam mennesker, der bor imellem murstenene, og det er da mennesker, der får gunst af, at disse boliger bliver bygget. Jeg tror ikke, man skal tale så hånligt om den ordning, jeg tror, den skal indgå som et fast

led i dansk boligpolitik, og vil man have socialdemokratiet i tale, ja, så er det da klart, at man må gå ind på vore principielle synspunkter. Man kan ikke bare sige, at hvis socialdemokratiet ikke råt vil sluge, hvad regeringen kommer med, vil socialdemokratiet ikke samarbejde. Et samarbejde består i, at man stiller synspunkterne op over for hinanden og så forhandler om dem, og det synes jeg vi skulle spore lidt mere positiv vilje til hos regeringen, end vi hidtil har hørt om. Vi hørte endog hr. Poul Schlüter sige, at regeringspartierne jo kunne gennemføre forslagene alene. Det lød næsten som en trussel, og det kan vel ikke være særlig fremmende for forhandlingsklimaet.

Nu skal tinget jo snart på juleferie, og jeg håber også, regeringen får lidt juleferie, og så kan man jo spekulere lidt over tingene. Skal regeringsforslagene igen engang presses, majoriseres uændret igennem, eller er der blot en rimelig åbning for forhandlinger, hvor også oppositionens synspunkter kan komme ind? Det må vise sig.

Har man for resten tænkt over, hvis man tager regeringsforslagene, som de ligger i dag, hvor ungdomsfjendske de er? Har man tænkt over, hvordan alle disse fordyrende ting med den fulde vægt rammer den ungdom, der skal sætte bo, unge mennesker, der ikke har noget valg? De skal nyleje en lejlighed, eller de skal bygge et hus, eller de skal købe et hus, og hver gang de foretager en af disse dispositioner, får de med fuld vægt hele fordyrelsen ind over sig. Det tror jeg også man skal tage i betragtning. Er det rimeligt, at netop ungdommen i så høj grad skal betale til det, der kaldes at rette den økonomiske situation op?

Jeg havde en enkelt bemærkning mere til hr. Poul Schlüter, der i hvert fald foregav at mene, at hr. Ivar Nørgaard og jeg havde en forskellig opfattelse af de sociale fonds. Det har vi ikke, vi er fuldstændig enige om, hvordan de sociale fonds skal indrettes, og mener begge, at vi bør have sociale fonds som vedvarende vokser, sådan at de, som økonomiministeren rigtigt har forstået det, får indflydelse på kapitalmarkedet. Det er selvfølgelig det, vi sigter på, men vi mener også, at der samtidig med fondenes opbygning kan ske en forbedring af de pensioner, der udbetales til folke- og invalidepensionister. De to ting strider ikke imod hinanden.